Kraków, dnia 1 grudnia 1945 r.

KRAKOWSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr. 12

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

PRZEDRUKI

Dział urzędowy

Poz. 64.

Podział
Administracyjny Rzeczypospolitej Polskiej
według stanu z dnia 15 października 1945 r.

I. **Województwo Białostockie** — siedziba w Białymstoku:

Powiat:

1) Augustowski, 2) Białostocki gr., 3) Białostocki, 4) Bielski, 5) Łomżyński, 6) Sokólski, 7) Suwalski, 8) Szczuczyński w Grajewie, 9) Wysoko - Mazowiecki, 10) Gołdapski, 11) Olecki, 12) Ełkski.

II. **Województwo Gdańskie** — siedziba w Gdańsku:

Powiat:

1) Gdyński gr., 2) Kartuski, 3) Kościerski, 4) Morski, w Wejherowie, 5) Starogardzki, 6) Tczewski, 7) Teren b. w. m. Gdańska, 8) Lęborski, 9) Słupski gr., 10) Słupski, 11) Sławneński, 12) Bytowski, 13) Miastkowski, 14) Elbląski gr., 15) Elbląski, 16) Malborski, 17) Sztumski, 1) Kwidzyński.

III. **Województwo Kieleckie** — siedziba w Kielcach:

Powiat:

1) Częstochowski gr., 2) Częstochowski, 3) Iłżecki w Wierzbniku, 4) Jędrzejowski, 5) Kielecki, 6) Kozienicki, 7) Opatowski, 8) Pińczowski, 9) Radomski gr., 10) Radomski, 11) Sandomierski, 12) Stopnicki w Busku, 13) Włoszczowski.

IV. **Województwo Krakowskie** — siedziba w Krakowie:

Powiat:

1) Bialski, 2) Bocheński, 3) Brzeski, 4) Chrzanowski, 5) Dąbrowski, 6) Krakowski gr., 7) Krakowski, 8) Limanowski, 9) Myślenicki, 10) Nowosądecki, 11) Nowotarski, 12) Tarnowski, 13) Wadowicki, 14) Żywiecki, 15) Miechowski, 16) Olkuski.

V. **Województwo Lubelskie** — siedziba w Lublinie:

Powiat:

1) Bialski, 2) Biłgorajski, 3) Chełmski, 4) Hrubieszowski, 5) Kraśnicki, 6) Krasnostawski, 7) Lubartowski, 8) Lubelski gr., 9) Lubelski, 10) Łukowski, 11) Puławski, 12) Radzyński, 13) Siedlecki, 14) Tomaszowski, 15) Włodawski, 16) Zamojski.

VI. **Województwo Łódzkie** — siedziba w Łodzi:

Powiat:

1) Brzeziński, 2) Konecki, 3) Kutnowski, 4) Łaski, 5) Łęczycki, 6) Łowicki, 7) m. Łódź (wydziel.), 8) Łódzki, 9) Opoczyński, 10) Piotrkowski, 11) Radomszczański, 12) Rawski, 13) Sieradzki, 14) Skierniewicki, 15) Wieluński.

VII. **Województwo Pomorskie** — siedziba w Bydgoszczy:

Powiat:

1) Brodnicki, 2) Bydgoski gr., 3) Bydgoski, 4) Chełmiński, 5) Chojnicki, 6) Grudziądzki, gr., 7) Grudziądzki, 8) Inowrocławski gr., 9) Inowrocławski, 10) Lipnowski, 11) Lubawski w Nowym Mieście, 12) Nieszawski w Aleksandrowie, 13) Rypiński, 14) Sępoliński, 15) Szubiński, 16) Świecki, 17) Toruński gr., 18) Toruński, 19) Tucholski, 20) Wąbrzezki, 21) Włocławski, 22) Wyrzyski, 23) Złotowski, 24) Człochowski.

VIII. **Województwo Poznańskie** — siedziba w Poznaniu.

Powiat:

1) Chodzieski, 2) Czarnkowski, 3) Gnieźnieński gr., 4) Gnieźnieński, 5) Gostyński, 6) Jarociński, 7) Kaliski, 8) Kępiński, 9) Kolski, 10) Koniński, 11) Kościański, 12) Krotoszyński, 13) Leszczyński, 14) Międzychocki, 15) Mogileński, 16) Nowotomyski, 17) Obornicki, 18) Ostrowski, 19) Poznański gr., 20) Poznański, 21) Rawicki, 22) Szamotulski, 23) Średzki, 24) Śremski, 25) Turecki, 26) Wągrowiecki, 27) Wolsztyński, 28) Wrzesiński, 29) Żniński, 30) Pilski, 31) Trzciański, 32) Strzelecki, 33) Gorzowski gr., 34) Gorzowski, 35) Skwierzyński, 36) Cielęciński, 37) Międzyrzecki, 38) Rypiński, 39) Świebodziński, 40) Babimostki, włączony do powiatu wolsztyńskiego, 41) Gubiński, 42) Krośnieński, 43) Zielonogórski, 44) Wschowski.

IX. **Województwo Rzeszowskie** — siedziba w Rzeszowie:

Powiat:

1) Brzozowski, 2) Kolbuszowski, 3) Krośnieński, 4) Leski, 5) Jarosławski, 6) Lubaczowski, 7) Łańcucki, 8) Niżański, 9) Przemyski, 10) Przeworski, 11) Rzeszowski, 12) Sanocki, 13) Tarnobrzeski, 14) Gorlicki, 14) Jasielski, 16) Dębicki, 17) Mielecki.

X. **Województwo Śląskie** — siedziba w Katowicach

Powiat:

1) Bielski (m. wydziel.), 2) Bielski, 3) Chorzowski gr., 4) Cieszyński, 5) Frysztacki (nie objęty), 6) Katowicki gr., 7) Katowicki, 8) Lubliniecki, 9) Pszczyński, 10) Rybnicki, 11) Tarnogórski, 12) Będziński, 13) Sosnowiecki gr., 14) Zawierciański.

XI. **Miasto st. Warszawa:**

1) Południ. Warszawą, 2) Północ Warszawa, 3) Prasko-Warszawa, 4) Śródm.-Warszawa.

XII. **Województwo Warszawskie** — siedziba w Pruszkowie:

Powiat:

1) Błoński, 2) Ciechanowski, 3) Działdowski, 4) Garwoliński, 5) Gostyniński, 6) Grójecki, 7) Makowski, 8) Miński, 9) Mławski, 10) Ostrołęcki, 11) Ostrowski, 12) Płocki, 13) Płoński, 14) Przasnyski, 15) Pułtuski, 16) Radzymiński, 17) Sierpecki, 18) Sochaczewski, 19) Sokołowski, 20) Warszawski, 21) Węgrowski.

I. **Okręg Śląsk Opolski** — siedziba w Katowicach.

Powiat:

1) Bytomski gr., 2) Bytomski, 3) Gliwicki gr., 4) Gliwicki, 5) Głąbczycki, 6) Grodkowski, 7) Kluczborski, 8) Kozielski, 9) Niemodliński, 10) Nyski, 11) Oleski, 12) Opolski, 13) Prądnicki, 14) Raciborski, 15) Strzelecki-Wielki, 16) Zabrski gr.

II. **Okręg Śląsk Dolny** — siedziba w Wrocławiu.

Powiat:

1) Bolesławiecki, 2) Brzegski, 3) Bystrzycki, 4) Głogowski, 5) Górecki, 6) Jaworski, 7) Jeleniogórski gr., 8) Jeleniogórski, 9) Kamieniogórski gr., 10) Kamieniogórski, 11) Kładzkowski, 12) Kożuchowski, 13) Lignicki gr., 14) Lignicki, 15) Lubański, 16) Lubiński, 17) Lwówkowski, 18) Milicki, 19) Namysłowski, 20) Olawski, 21) Oleśnicki, 22) Rychonecki, 23) Strzeliński, 24) Szprotawski, 25) Sycowski, 26) Średzki, 27) Świdnicki gr., 28) Świdnicki, 29) Trebnicki, 30) Walbrzychowski, 31) Wrocławski gr., 32) Wrocławski, 33) Wołowski, 34) Zarowski, 35) Ząbkowicki, 36) Zgorzelicki, 37) Złotogórski.

III. **Okręg Pomorze Zachodnie** — siedziba w Koszalinie:

Powiat:

1) Białogrodzki, 2) Chojnicki-Królewiecki, 3) Choszcznowski, 4) Drawskowski, 5) Zagórzański, 6) Gryfiński, 7) Kamieński, 8) Kołobrzeski gr., 9) Kołobrzeski, 10) Koszaliński gr., 11) Koszaliński, 12) Ławiczkowski, 13) Myśliborski, 14) Nowogrodzki, 15) Pyrzycki, 16) Starogrodzki gr., 17) Starogrodzki, 18) Szczeciński gr., 19) Szczecinkowski, 20) Wałczeński, 21) Wkryujściański.

IV. **Okręg Prusy Wschodnie (Mazurski)** — siedziba w Olsztynie.

Powiat:

1) Braniewski, 2) Bartoszycki (część), 3) Darkiejmski (część), 4) Gerdawski (Gierdawski, część), 5) Jańsborski, 6) Iławski (część), 7) Łuczański-Lec, 8) Licbarski, 9) Morągski, 10) Niborski, 11) Olsztyński gr., 12 Olsztyński, 13) Ostródski, 14) Pasłęcki, 15) Rastemborski, 16) Roszelski, 17) Świętomiejski (cz. Świętosiekierski), 18) Suszański, 19) Szczytnowski, 20) Węgoborski, 21) Ządzborski.

Poz. 65.

Tymczasowy podział Województwa Krakowskiego na okręgi i obwody inspekcji pracy.

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 31 października 1945 r. Nr. 2220/PI/45, do czasu utrwalenia terytorialnego podziału inspekcji pracy w postępowaniu, przewidzianym w art. 20 Rozporządzenia Prezydenta Rz. z dnia 14 lipca 1927 r. o inspekcji pracy (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 590, — zostaje wprowadzony „Tymczasowy podział na okręgi i obwody inspekcji pracy".

Na terenie Województwa Krakowskiego podział ten jest następujący:

I. Okręg:

Inspektorat Pracy VII Okręgu w Krakowie, Lubelska 25, obejmuje teren całego Województwa.

II. Obwody:

1. Inspektorat Pracy 33 Obwodu w Krakowie, Lubelska 25, obejmuje miasto Kraków i powiat Kraków.

2. Inspektorat Pracy 34 Obwodu w Krakowie, Lubelska 25, obejmuje powiaty: bocheński, myślenicki, miechowski i olkuski.
3. Inspektorat Pracy 35 Obwodu w Białej Krakowskiej, ul. 11 Listopada 33, obejmuje powiaty: bialski i żywiecki.
4. Inspektorat Pracy 36 Obwodu w Tarnowie, ul. Brodzińskiego 14, obejmuje powiaty: tarnowski, brzeski i dąbrowski.
5. Inspektorat Pracy 37 Obwodu w Nowym Sączu, ul. Wąsowiczów 8, obejmuje powiaty: nowosądecki, limanowski i nowotarski.
6. Inspektorat Pracy 38 Obwodu w Chrzanowie, ul. Lenina 34, obejmuje powiaty: chrzanowski i wadowicki.

Inspektor Pracy VII Okręgu
A. Korkiewicz

Poz. 66.

OBWIESZCZENIE

URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO KRAKOWSKIEGO

z dnia 14 listopada 1945 r.

w sprawie podania mgr. farmacji Elżbiety Janiny z Radwańskich - Głodkiewiczowej o udzielenie koncesji na istniejącą aptekę publiczną w Krakowie, ul. Lubicz 7.

Na podstawie postanowień § 48 ustawy z dnia 18 grudnia 1906 r. (Dz. u. P. A. nr 5 z 1907 r.) podaję do powszechnej wiadomości, że magister farmacji Elżbieta Janina (2-ga im.) z Radwańskich - Głodkiewiczowa wniosła dnia 3. 11. 45 do Krakowskiego Urzędu Wojewódzkiego podanie o koncesję na istniejącą aptekę publiczną w Krakowie, przy ul. Lubicz 7, którą w 1/3 części odziedziczyła w drodze spadku po zmarłej ś. p. Anastazji Radwańskiej (dekret dziedzictwa Sądu Grodzkiego w Krakowie z dnia 20 czerwca 1941 r. Sygn. I. 2. A. 1535/40) oraz nabyła pozostałe 2/3 części od sióstr swoich Natalii Wiesławy 2-ga im. Stołyhwowej i Józefy Miłosławy 2-ga im. Radwańskiej na podstawie aktu kupna - sprzedaży z dnia 23. III. 1942 r. Nr. Rep. 967/42

Za Wojewodę: **Filemonowicz**
inspektor farmaceutyczny

Poz. 67.

OBWIESZCZENIE

URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO KRAKOWSKIEGO

z dnia 14 listopada 1945 r.

w sprawie podania mgr. farm. Józefy z Radwańskich Petkowiczowej o udzielenie koncesji na istniejącą aptekę publiczną w Trzebinii, pow. Chrzanów.

Na podstawie postanowień § 48 ustawy z dnia 18 grudnia 1906 r. (Dz. U. P. Nr. 5 z 1907 r.) podaję do powszechnej wiadomości, że magister farmacji Józefa Joanna Stanisława (3-ga im.) z Radwańskich Petkowiczowa wniosła dnia 16. 11. 45 do Krakowskiego Urzędu Wojewódzkiego podanie o koncesję na istniejącą aptekę publiczną w Trzebinii, pow. Chrzanów, której zapasy środków leczniczych i urządzenie apteczne odziedziczyła w drodze spadku po zmarłym mgr. farm. ś. p. Janie Radwańskim (dekret dziedzictwa Sądu Grodzkiego w Chrzanowie z dnia 30 grudnia 1917 r. Sygn. 94/16/18/P. 373/16).

Za Wójewodę: Mgr. **A. Filemonowicz**
Insp. Farmaceutyczny

Poz. 68.

IX. Wykaz okręgów zapowietrzonych i zagrożonych pryszczycą na terenie Województwa Krakowskiego.

1. Do okręgu zapowietrzonego pryszczycą zostały wcielone:

W powiecie bialskim: grupy zagród w gromadach Jawiszowice i Komorowice, **w powiecie brzeskim:** grupa zagród w gromadzie Dębno, **w powiecie miechowskim:** gromada Smiłówice.

2. Do okręgu zagrożonego pryszczycą zostały wcielone:

W powiecie bialskim: części gromad Jawiszowice i Komorowice, **w powiecie brzeskim:** pozostała część gromady Dębno, **w powiecie miechowskim:** gmina Gruszów.

W okręgach zapowietrzonych i zagrożonych pryszczycą, tworzonych przez poszczególnych Starostów (Prezydenta miasta Krakowa) obowiązują nadal przepisy podane do publicznej wiadomości w ogłoszeniu Urzędu Wójewódzkiego Krakowskiego z dnia 3 lipca 1945 r. w sprawie zwalczania pryszczycy (Krakowski Dziennik Wojewódzki Nr. 2, poz. 8).

Ósmy wykaz okręgów zapowietrzonych i zagrożonych pryszczycą na terenie Województwa Krakowskiego ogłoszony w Krakowskim Dzienniku Wojewódzkim Nr. 11, poz. 63 traci równocześnie swą aktualność.

Za Wojewodę: **Dr. Stefan Flek**
w z. Naczelnika Wydziału Weterynaryjnego

Dział nieurzędowy

Przetargi.

Dyrekcja Dróg Wodnych w Krakowie zaprasza do składania ofert na wykonanie:

A) Eksploatacji 5.000 mp. drzewa ze zdewastowanych i zniszczonych działaniami wojennymi lasów nadleśnictwa Rytwiany i Staszów, oraz drzewa z wojennych dróg leśnych, tzw. bunkrów, ziemianek, umocnień polowych, w tychże lasach się znajdujących.

Drzewo będzie eksploatowane wedle wskazówek Władz leśnych, a pod nadzorem organów Państwowego Zarządu Wodnego w Tarnowie.

B) Wykonanie z uzyskanego materiału 500.000 szt. palików tamowych 1 m długich, ∅ 6 cm, 1.000 mp pali 1.5 do 6 m dł., ∅ 8 do 18 cm, 30.000 szt. progów dla kolejki wąskotorowej.

C) Dostarczenie wyrobionych z uzyskanego drzewa materiałów loco brzeg Wisły w Ratajach (k. Szczucina).

Oferty należy składać w kancelarii Dyrekcji Dróg Wodnych w Krakowie, ul. Basztowa 22, III piętro.

Termin rozpoczęcia przetargu: dnia 10 grudnia 1945 r., godz. 10, w pokoju 151.

Bliższe informacje można otrzymać w godzinach urzędowych w Dyrekcji Dróg Wodnych w Krakowie, lub Państwowym Zarządzie Wodnym w Tarnowie, gdzie też wywieszony jest pełny tekst ogłoszenia.

Warunki wykonania robót można przeglądać w Dyrekcji Dróg Wodnych w Krakowie w godzinach urzędowych, w pokoju 151 lub w Państwowym Zarządzie Wodnym w Tarnowie.

Kierownik Dyrekcji Dród Wodnych
Inż. Adam Bielański

Urząd Wojewódzki Krakowski, Wydział Odbudowy, ogłasza przetarg nieograniczony na roboty budowlane związane z wykonaniem muru zamykającego dziedziniec Urzędu Wojew. od strony Pawiej-Bocznej w Krakowie.

Podkładki ofertowe można otrzymać w tutejszym Urzędzie, Wydziale Odbudowy na III. piętrze, pokój Nr 166, za zwrotem kosztów ich sporządzenia, gdzie również udzielane będą dotyczące wyjaśnienia. Oferty w zalakowanych kopertach z napisem „Oferta na wykonanie muru zamykającego dziedziniec Urzędu Wojew.", należy wrzucać do skrzynki na oferty znajdującej się przy tablicy ogłoszeniowej na III p. w rejonie Wydziału Odbudowy.

Do oferty winien być dołączony kwit na wpłacone do Kasy Urzędu Skarbowego Nr. 1, przy ul. Wiślnej 7, wadium w wysokości 2.000 zł. (słownie: dwa tysiące złotych).

Wadium to będzie zwrócone oferentom, którzy nie utrzymają się przy przetargu, po jego rozstrzygnięciu.

Oferty bez wadium nie będą rozpatrywane.

W czasie budowy i przy odbiorze robót obowiązują „Warunki Ogólne i Szczegółowe przy wznoszeniu budowli wojskowych, Ministertswa Spraw Wojskowych".

Termin składania ofert upływa dnia 4 grudnia 1945 r. o godz. 10 przedpoł. Otwarcie ofert nastąpi dnia 4 grudnia 1945 r. o godz. 10 30.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie, prawo dowolnego wyboru oferenta, zmniejszenia lub zwiększenia ilości robót, oraz unieważnienia przetargu.

Kraków, dnia 28 listopada 1945 r.

Za Wojewodę: **Inż. Ueberall**
w z. Naczelnika Wydziału Odbudowy

Urząd Wojewódzki Krakowski, Wydział Odbudowy ogłasza przetarg na wykonanie bramy drewnianej w murze zamykającym dziedziniec Urzędu Wojew. od strony ul. Pawiej - Bocznej w Krakowie.

Podkładki ofertowe, oraz dotyczące wyjaśnienia mozna otrzymać w tutejszym Urzędzie, Wydziale Odbudowy III p. pokój Nr 166.

Oferty w zalakowanych kopertach z napisem „Oferta na wykonanie bramy drewnianej w murze zamykającym dziedziniec Urzędu Wojew. od strony ul. Pawiej-Bocznej", należy wrzucać do skrzynki na oferty, znajdującej się przy tablicy ogłoszeniowej na III p. w rejonie Wydziału Odbudowy.

Termin składania ofert upływa dnia 4 grudnia 1945 godz. 10.

Otwarcie ofert nastąpi dnia 4 grudnia 1945, godz. 11.45.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie prawo dowolnego wyboru oferenta, zmniejszenia lub zwiększenia ilości robót, oraz unieważnienia przetargu.

Kraków, dnia 28. X. 1945 r.

Za Wojewodę: **Inż. Ueberall**
w z. Naczelnika Wydziału Odbudowy

Urząd Wojewódzki Krakowski, Wydział Odbudowy ogłasza przetarg na wykonanie robót ślusarskich w bramie drewnianej muru zamykającego dziedziniec Urzędu Wojew. od strony ul. Pawiej - Bocznej w Krakowie.

Podkładki ofertowe, oraz dotyczące wyjaśnienia można otrzymać w tutejszym Urzędzie, Wydziale Odbudowy III p. pokój Nr 166.

Oferty w zalakowanych kopertach z napisem „Oferta na wykonanie remontu instalacji centralnego ogrzewania muru zamykającego dziedziniec Urzędu Wojew. od strony ul. Pawiej-Bocznej". należy wrzucać do skrzynki na oferty, znajdującej się przy tablicy ogłoszeniowej na III p. w rejonie Wydziału Odbudowy.

Termin składania ofert upływa dnia 4 grudnia 1945 godz. 10.

Otwarcie ofert nastąpi dnia 4 grudnia 1945, godz. 11.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie, prawo dowolnego wyboru oferenta, zmniejszenia lub zwiększenia ilości robót, oraz unieważnienia przetargu.

Kraków, dnia 28. X. 1945 r.

Za Wojewodę: **Inż. Ueberall**
w z. Naczelnika Wydziału Odbudowy

Urząd Wojewódzki Krakowski, Wydział Odbudowy ogłasza przetarg nieograniczony na wykonanie remontu instalacji centralnego ogrzewania w garażach, przy ul. Kamiennej Nr 19 w Krakowie.

Podkładki ofertowe, oraz dotyczące wyjaśnienia można otrzymać w tutejszym Urzędzie, Wydziale Odbudowy III p. pokój Nr 166.

Oferty w zalakowanych kopertach z napisem „Oferta na wykonanie robót ślusarskich w bramie drewnianej

w garażach, przy ul. Kamiennej Nr 19 w Krakowie", należy wrzucać do skrzynki na oferty, znajdującej się przy tablicy ogłoszeniowej na III p. w rejonie Wydziału Odbudowy.

Termin składania ofert upływa dnia 4 grudnia 1945 godz. 10.

Otwarcie ofert nastąpi dnia 4 grudnia 1945, godz. 11.15.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie prawo dowolnego wyboru oferentą, zmniejszenia lub zwiększenia ilości robót, oraz unieważnienia przetargu.

Kraków, dnia 29. X. 1945 r.

Za Wojewodę: **Inż. Ueberall**
w z. Naczelnika Wydziału Odbudowy

Urząd Wojewódzki Krakowski, Wydział Odbudowy ogłasza przetarg nieograniczony na wykonanie remontu instalacji wodociągowo-kanalizacyjnej w garażach przy ul. Kamiennej 19 w Krakowie.

Podkładki ofertowe, oraz dotyczące wyjaśnienia, można otrzymać w tutejszym Urzędzie, Wydziale Odbudowy III p., pokój Nr 166.

Oferty w zalakowanych kopertach z napisem „Oferta na wykonanie remontu instalacji wodociągowo-kanalizacyjnej w garażach przy ul. Kamiennej Nr 19 w Krakowie — należy wrzucać do skrzynki na oferty, znajdującej się przy tablicy ogłoszeniowej na III p. w rejonie Wydziału Odbudowy.

Termin składania ofert upływa dnia 4 grudnia, godz. 10.

Otwarcie ofert nastąpi dnia 4 grudnia 1945 r., godz. 11.30.

Urząd Wojewódzki zastrzegą sobie, prawo dowolnego wyboru oferenta, zmniejszenia lub zwiększenia ilości robót, oraz unieważnienia przetargu.

Kraków, dnia 29 listopada 1945 r.

Za Wojewodę: **Inż. Ueberall**
w z. Naczelnika Wydziału Odbudowy

KURSY ZIMOWE DLA PRACOWNIKÓW ŻEGLUGI

Władze nadzorujące drogi wodne i żeglugę urządzają w Krakowie, w porozumieniu i za zgodą Kuratorium Krakowskiego Okręgu Szkolnego, 3-miesięczne **kursy**, a to kurs dokształcający dla pracowników żeglugi i kurs przygotowawczy dla kandydatów do zawodu żeglarskiego oraz 4-tygodniowy kurs dla flisaków prowadzących tratwy. Koszty urządzenia tych kursów obciążą uczestników oraz instytucje i organizacje zainteresowane żeglugą na górnej Wiśle.

Na kurs przygotowawczy będą przyjęci kandydaci, którzy ukończyli 16 rok życia i co najmniej 6 klas szkoły powszechnej, zostaną przez lekarza urzędowego uznani za zdatnych do zawodu żeglarskiego i złożą z dodatnim wynikiem egzamin wstępny z języka polskiego i rachunków. Opłata wpisowa wynosi 100 zł. Wpisy przyjmuje Kierownictwo Kursów do 5 grudnia 1945 r. w lokalu Komisarza rejonowego żeglugi w Krakowie, Rynek Kleparski 4, VI p., w godzinach przedpołudniowych, gdzie również uzyskać można szczegółowe informacje o kursach.

SPRZEDAŻ KARPINY PRZEZ DYREKCJĘ LASÓW PAŃSTWOWYCH OKRĘGU RZESZOWSKIEGO W TARNOWIE.

Dyrekcja Lasów Państwowych Okręgu Rzeszowskiego w Tarnowie, zawiadamia na skutek reskryptu Ministerstwa Leśnictwa z dnia 30 września 1945 r. Zn. spr. III. Urz. 2017/3, że ludność zamieszkała na terenie Lasów Państwowych Okręgu Rzeszowskiego może pozyskać własnym zachodem karpinę w celu zaopatrzenia się w b. dobry i wyjątkowo tani opał na zbliżającą się zimę.

Ministerstwo obniża niniejszym na okres do dnia 31 grudnia 1945 r. cenę za 1 mp. karpiny w ziemi z 45 zł na 15 zł.

Przeniesienie biur Urzędu Celnego w Krakowie.

Z dniem 8 listopada 1945 r. zostały przeniesione biura Urzędu Celnego z Dworca Osobowego w Krakowie na Dworzec Towarowy, ul. Kamienna Nr 6 brama 1.

W związku z powyższym, we wszelkich sprawach celnych, a w szczególności w sprawach zajmowania i konfiskaty towarów, pochodzenia zagranicznego oraz w sprawach wynikających z przestępstw karno-celnych, należy bezzwłocznie zwracać się do powyższego Urzędu przedkładając stosowne protokoły wraz z zakwestionowanym towarem.

Uruchomienie agencji pocztowo-telekomunikacyjnej 2 st. Bobrek k. Oświęcimia..

Z dniem 11 października 1945 r. uruchomiono agencję pocztowo-telekomunikacyjną 2-go stopnia Bobrek k. Oświęcimia, powiat Chrzanów.

Obszary pocztowe agencji obejmują następujące miejscowości:

a) Obszar miejscowy: Bobrek Górny, Bobrek Dolny i Podkomorek.

b) Obszar zamiejscowy: Gromiec i Szyjki.

Unieważnienie zagubionych wzgl. skradzionych dokumentów.

Makowiecka Eugenia, asystentka, unieważnia skradzioną legitymację służbową Nr 1069, wydaną przez Dyrekcję Okręgu Poczt i Telegrafów w Krakowie.

Kutyba Władysław, urodz. w r. 1915 w Ostromi, p. Bochnia, zamieszkały w Świdnicy na Dolnym Śląsku, unieważnia skradzione mu dokumenty w dniu 22 listopada 1945 we Wrocławiu, a to: duplikat wojskowy, kartę rozpoznawczą wydana w Marienbadzie, kartę rowerową i przepustkę na wyjazd do Krakowa.

Przybyłek Stefan, ur. 20. XI. 1912 r. w Wielmożu, pow. Olkusz, a zamieszkały w Krakowie, ul. Bandurskiego 52. zgłasza zagubienie książki inwalidzkiej, wystawionej mu przez Starostwo powiatowe kieleckie.

Orzechowski Adam, magister farmacji, urodzony 13. I. 1906 r. w Łazach, pow. Bochnia, woj. Krak., unieważnia, zaginiony wskutek działań wojennych, dyplom magistra farm., wydany przez Uniw. Jagiell. w Krakowie w dniu 25. VI. 1934 r.

Kisiel Stefan, urodz. 3. XII. 1892 r., zamieszkały w Mydlnikach, pow. Kraków, unieważnia skradzioną książkę inwalidzką, wydaną przez Starostwo Powiatowe Krakowskie w roku 1930.

PRZEDRUKI

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 marca 1928 r.

o postępowaniu przymusowym w administracji.

(Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342; now. Nr. 84 ex 1933, poz. 624, Nr. 110 ex 1934, poz. 976, oraz Nr. 50 ex 1945 poz. 284).

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

I. Przepisy ogólne.

Art. 1. Niniejsze rozporządzenie reguluje sposób wprowadzenia w życie za pomocą odpowiednich środków przymusowych:

a) obowiązujących przepisów prawnych;

b) orzeczeń, zarządzeń, nakazów i zakazów władz administracyjnych wydawanych przez nie w celu wykonywania ustaw i rozporządzeń.

Art. 2. Władzami administracyjnymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są wszystkie władze, urzędy i organa państwowe i komunalne w zakresie swych funkcyj publiczno-prawnych określonych w przepisach o ustroju tych władz oraz w szczegółowych ustawach i rozporządzeniach, o ile rozporządzenie niniejsze nie przewiduje wyjątków.

Art. 3. Postepowanie przymusowe, o którym mowa w rozporządzeniu niniejszym dotyczy:

a) obowiązku zapłaty świadczeń pieniężnych;

b) innych świadczeń i czynności względnie pewnego określonego zachowania się (zaniechania, znoszenia).

Art. 4. Środkami przymusowymi w administracyjnym postępowaniu przymusowym są:

a) kara pieniężna celem przymuszenia;
b) egzekucja na majątku;
c) wykonanie zastępcze;
d) przymus bezpośredni.

Art. 5. 1. W administracyjnym postępowaniu przymusowym należy stosować zawsze najłagodniejszy środek przymusowy, który według oceny władzy prowadzi do celu.

2. Egzekucję na majątku wolno przeprowadzać tylko o tyle, o ile przez to nie będzie zagrożone minimum utrzymania osoby zobowiązanej oraz tych osób, które ona utrzymuje w wykonaniu ustawowego obowiązku.

Art. 6. 1. Zastosowanie przymusu administracyjnego należy utrzymać w granicach niezbędnej potrzeby.

2. Stosowanie przymusu ustaje natychmiast z chwilą osiągnięcia zamierzonych skutków, w szczególności jeśli obowiązku dopełniono, albo jeśli dopełnienie go stało się bezprzedmiotowe, lub dla zobowiązanego niemożliwe do wykonania. Środek przymusowy, którego zastosowaniem zagrożono, nie będzie stosowany, jeśli zagrożenie cel swój osiągnęło.

3. Środki przymusowe będą stosowane niezależnie od kar czy to administracyjnych czy sądowych, przewidzianych w poszczególnych przepisach za ich przekroczenie lub naruszenie.

II. Władze i organa egzekucyjne.

Art. 7. (Now. 1934). 1. Władzą egzekucyjną w powiecie jest powiatowa władza administracji ogólnej, o ile rozporządzenie niniejsze nie przewiduje wyjątków.

2. Zarządy gmin są władzami egzekucyjnymi w następujących przypadkach:

a) w razie egzekwowania przez gminę własnych jej należności, nie mających charakteru danin komunalnych, a opartych na szczególnych tytułach;

b) w razie przymuszania przez gminę do czynności lub zaniechań w zakresie samorządowym lub zleconym w myśl przepisów szczególnych;

c) w razie gdyby przepisy szczególne wydane po dniu 23 kwietnia 1928 r., poruczają gminom egzekwowanie pewnych cudzych należności.

3. Władza egzekucyjna zarządza egzekucję i czuwa nad jej przeprowadzeniem.

Art. 8. (Now. 1934). 1. Organami egzekucyjnymi są organa wykonawcze państwowe lub gminne, powołane lub wyznaczone w trybie ust. 2 przez władze do przeprowadzania czynności egzekucyjnych.

2. Minister Spraw Wewnętrznych wyda przepisy, regulujące tryb powoływania albo wyznaczania w poszczególnych przypadkach lub dla poszczególnych grup spraw, organów egzekucyjnych państwowych i gminnych, ich urzędowania i sposobu ich wynagradzania.

Art. 9. Jeżeli podstawą egzekucji ma być tytuł egzekucyjny, pochodzący od władz państwowych lub komunalnych, zaopatrzony rygorem wykonalności; mogą te władze zwracać się bezpośrednio do władz gminnych z żądaniem przeprowadzenia egzekucji, o ile wartość świadczenia względnie przedmiotu egzekucji nie przekracza sumy, jaką oznaczy wojewoda w drodze rozporządzenia.

Art. 10. (Now. 1934). Władza egzekucyjna może, o ile wartość świadczenia pieniężnego przekracza 10.000 złotych, przekazać tytuł egzekucyjny właściwemu sądowi celem wdrożenia egzekucji według przepisów obowiązujących dla sądowego postępowania egzekucyjnego.

Art. 11. (Now. 1934). Instytucje, którym przysługuje prawo egzekucji w trybie administracyjnym (art. 24 p. b) i art. 25 ust. 2), mogą zamiast do władz egzekucyjnych przesłać tytuł egzekucyjny do sądu celem wdrożenia egzekucji według przepisów obowiązujących dla sądowego postępowania egzekucyjnego.

Art. 12. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości określi warunki i sposób zastosowania przepisów postępowania cywilnego do egzekucji należności administracyjnych przez władze sądowe, w wypadkach przez niniejsze rozporządzenie przewidzianych *).

Art. 13. 1. Organa wykonawcze powołane do utrzymania publicznego bezpieczeństwa, spokoju i porządku są uprawnione w tym zakresie do bezpośredniego stosowania, w wypadkach nie cierpiących zwłoki, środków przymusowych bez tytułu wykonawczego przewidzianego w art. 14, w szczególności także na podstawie zarządzeń ogólnych, podanych do powszechnej wiadomości w sposób w miejscu przyjęty.

2. To samo prawo przysługuje również innym władzom administracyjnym w wypadkach przewidzianych przez przepisy specjalne.

III. Zasady postępowania.

Art. 14. 1. Podstawą wdrożenia postępowania przymusowego jest tytuł wykonawczy. Tytułem tym są:

a) postanowienia obowiązujących przepisów prawnych, o ile z nich bezpośrednio wynika obowiązek wyraźnego świadczenia (zaniechania, znoszenia) bez potrzeby wydania przez władzę specjalnego aktu;

b) zarządzenie ogólne władzy przewidziane przez prawo a skierowane bądź do ogółu, bądź do określonej grupy osób;

c) dotyczące poszczególnych osób orzeczenia, zarządzenia, nakazy lub zakazy, przewidziane przez prawo.

2. Obowiązujące przepisy regulują warunki wykonalności tytułów wykonawczych oraz wypadki, w których wniesienie środków prawnych jest dopuszczalne, względnie w których nie wstrzymuje wykonania.

Art. 15. Organom egzekucyjnym nie przysługuje prawo badania ważności zarządzenia egzekucyjnego.

---

*) Zob. rozp. Min. Sprawiedliwości z 13. VIII. 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 484; now. Nr. 36 ex 1931, poz. 790).

Art. 16. 1. Zastosowanie środków przymusowych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu będzie zawsze poprzedzone zagrożeniem, w którym należy wymienić termin, po upływie którego przymus będzie zastosowany ,oraz wskazać środek przymusowy.

2. Zagrożenie może być zawarte bądź w tytule egzekucyjnym określonym w art. 14 punkcie b) i c), bądź w osobnym piśmie, a w przypadkach przewidzianych w art. 13 oraz tam, gdzie tytułem egzekucyjnym jest obowiązujący przepis prawny (art. 14 punkt a), — zakomunikowane ustnie.

Art. 17. 1. Władza egzekucyjna może wydać w granicach niezbędnej potrzeby tymczasowe zarządzenia dla zabezpieczenia wykonania (dopełnienia), o ile zachodzi niebezpieczeństwo, że osoba zobowiązana uchyli się od świadczenia za pomocą dyspozycji przedmiotami majątkowymi, za pomocą umów z osobami trzecimi lub w inny sposób, albo będzie uniemożliwiać względnie utrudniać wykonanie.

2. Tymczasowe zarządzenia są natychmiast wykonalne.

Art. 18. 1. Przeciw zarządzeniu egzekucyjnemu służy odwołanie zarówno temu, przeciw komu egzekucja jest skierowana jak i wnioskodawcy, wyłącznie z tego powodu, że:

a) zarządzenie egzekucyjne jest niezgodne z tytułem egzekucyjnym, albo

b) zarządzone środki przymusowe, które nie są przewidziane w niniejszym rozporządzeniu albo są sprzeczne z postanowieniami art. 5.

2. Zobowiązanemu służy ponadto odwołanie z tego powodu, że egzekucja jest niedopuszczalna.

3. Odwołanie nie ma mocy wstrzymującej.

Art. 19. Władza egzekucyjna może tymczasowo wstrzymać w całości lub częściowo zastosowanie środka egzekucyjnego, o ile nie zachodzi obawa, że wnioskodawca będzie narażony na niepowetowaną szkodę albo, że interes publiczny nie będzie w ten sposób naruszony. Równocześnie władza egzekucyjna winna zawiadomić władzę, która wydała tytuł egzekucyjny, celem ostatecznego rozstrzygnięcia.

Art. 20. Odwołania w sprawach egzekucyjnych rozstrzyga ostatecznie:

a) wojewoda (Komisarz Rządu) co do odwołań skierowanych przeciw zarządzeniom egzekucyjnym władz administracyjnych, Komisarz Rządu co do odwołań przeciw zarządzeniom egzekucyjnym zarządu miejskiego m. st. Warszawy,

b) powiatowa władza administracji ogólnej, o ile są skierowane przeciw organom gminnym.

Art. 21. 1. W obrębie urzędów państwowych i komunalnych oraz budynków kolejowych, wojskowych i policyjnych organa egzekucyjne mogą przeprowadzać egzekucje po uprzednim zawiadomieniu naczelników odnośnych władz względnie zarządców budynków.

2. W wypadku prowadzenia egzekucji w budynkach wojskowych lub na okrętach wojennych, komendanci tych obiektów wojskowych wyznaczają organ celem asystowania przy czynnościach egzekucyjnych. Bliższe postanowienie o obowiązkach tego organu określi rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych *).

Art. 22. Z wyjątkiem wypadków, w których zwłoka grozi niebezpieczeństwem, wolno przeprowadzać egzekucje jedynie w porze dziennej i w dni powszednie.

Art. 23. W razie śmierci zobowiązanego lub jego oczywistego zaginięcia organ egzekucyjny wstrzyma dalsze czynności egzekucyjne i przedłoży sprawę do decyzji władzy egzekucyjnej, wszakże przeprowadzenie tymczasowych zarządzeń, przewidzianych w art. 17 jest w tym wypadku dopuszczalne.

---

*) Zob. rozp. Min. Spr. Wojsk. z 19. VII. 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 457).

IV. Egzekucja świadczeń pieniężnych **).

Art. 24. Egzekucja świadczeń pieniężnych w myśl niniejszego rozporządzenia dotyczy:

a) wszelkich świadczeń pieniężnych, nakładanych z tytułu publiczno-prawnego w zakresie administracji państwowej i komunalnej, oraz innych instytucyj prawa publicznego, z wyjątkiem świadczeń z tytułu danin publicznych i monopoli, jak również świadczeń na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych (art. 57);

b) wszelkich świadczeń pieniężnych nieprzewidzianych w punkcie a), którym obowiązujące przepisy przyznają prawo ściągalności w trybie administracyjnym.

Art. 25. (Now. 1934). 1. Tytuł egzekucyjny dla świadczeń, o których mowa w art. 24, o ile nie wynika bezpośrednio z ustawy lub rozporządzenia, stanowią orzeczenia (nakazy płatnicze), oraz wykazy zaległości wydane przez instytucję do tego powołaną i zaopatrzone przez nią stwierdzeniem, iż pretensja prawnie dojrzała do egzekucji.

2. Jeżeli tytuł egzekucyjny nie pochodzi od władzy państwowej lub samorządowej winien, o ile ma podlegać egzekucji administracyjnej (art. 11) zawierać potwierdzenie przez władzę egzekucyjną, czy tytuł ten ze względu na uprawnienia instytucji do wystawienia go podlega egzekucji.

Art. 26. 1. Egzekucję świadczeń pieniężnych przeprowadza się:

a) przez zajęcie i sprzedaż z przetargu publicznego rzeczy ruchomych;

b) przez zajęcie znajdujących się w posiadaniu zobowiązanego pieniędzy;

c) przez zajęcie sum pieniężnych lub innego majątku ruchomego, stanowiących własność zobowiązanego, a znajdujących się u osób trzecich;

d) prze zzajęcie płac lub innych dochodów przypadających zobowiązanemu.

2. W razie potrzeby zastosowania innych środków egzekucyjnych władza egzekucyjna zwraca się do sądu (art. 12).

Art. 27. Egzekucję poprzedza się upomnieniem zobowiązanego z zagrożeniem wdrożenia po upływie dni siedmiu środków w art. 26 wskazanych.

Art. 28. Nie ulega egzekucji majątek ruchomy, wyłączony od egzekucyjnego zajęcia na mocy przepisów obowiązujących przy egzekucji sądowej.

Art. 29. 1. Zajęciu podlegają przede wszystkim ruchomości należące do gospodarstwa domowego, następnie dopiero ruchomości należące do gospodarstwa zarobkowego.

2. Z ruchomości należących do gospodarstwa domowego ulegają zajęciu przede wszystkim przedmioty zbytkowe, jak kosztowności, klejnoty i papiery wartościowe, następnie gotówka.

3. Zobowiązanemu służy jednak w każdym razie prawo żądać, aby wskazane przezeń przedmioty nie były zajęte, jeżeli inne pozostałe według oszacowania wystarczają na zaspokojenie egzekwowanej należności.

Art. 30. 1. Gdy zobowiązany nie wskaże majątku dostatecznego do przeprowadzenia egzekucji, a zachodzi uzasadnione podejrzenie, że majątek taki ukryto, organa egzekucyjne są uprawnione do przeprowadzenia rewizji domowej i nawet osobistej.

2. Rewizji osobistej kobiet mogą dokonywać tylko kobiety.

3. Rewizję osobistą w stosunku do osób wojskowych przeprowadza organ wojskowy, wyznaczony przez władzę wojskową — w obecności organu egzekucyjnego.

) Na podstawie ustawy z 10. III. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) — do egzekucji świadczeń pieniężnych **właściwe są urzędy skarbowe.

4. Sposób przeprowadzania rewizji osobistej określi szczegółowe rozporządzenie.

Art. 31. 1. Organ egzekucyjny wezwie asystencji miejscowych organów bezpieczeństwa:

a) jeżeli spotkał się z oporem zobowiązanego lub innych osób;

b) jeżeli pomieszczenie, w którym mają być dokonywane czynności egzekucyjne, jest zamknięte.

2. Jeżeli czynności egzekucyjne mają być przeprowadzone w nieobecności zobowiązanego, organ egzekucyjny przybierze świadka, którym mogą być osoby dorosłe należące do domowników lub pracowników zobowiązanego albo osoby sprawujące nadzór nad jego mieniem.

Art. 32. W razie zbiegu egzekucji administracyjnej i sądowej, administracyjny tytuł egzekucyjny łącznie z protokołami dokonanych czynności przekazuje się sądowemu organowi egzekucyjnemu, celem dalszego prowadzenia egzekucji.

Art. 33. 1. Zajęcie ruchomości następuje przez ich protokolarne opisanie i oszacowanie.

2. Przedmioty, do których rości sobie prawo osoba trzecia, zamieszcza się w spisie z zaznaczeniem, kto do nich rości sobie prawo i z jakiego tytułu

3. Jeśli zgłoszone prawo osoby trzeciej nie budzi wątpliwości, władza ekzekucyjna zwalnia spod zajęcia objęte tym prawem rzeczy. W innych przypadkach zajęte przedmioty mogą być zwolnione tylko na mocy decyzji sądowej.

Art. 34. Zajęte przedmioty organ egzekucyjny odpowiednio oznacza i pozostawia na miejscu pod dozorem dłużnika lub tych osób trzecich, które na to wyrażają swą zgodę, bądź też gdy jest to konieczne dla zabezpieczenia wyników egzekucji, zarządza przeniesienie ich na skład na koszt zobowiąanego.

Art. 35. Osoba, pod której dozór oddano zajęte przedmioty, odpowiada majątkowo za zachowanie ich w całości, a to niezależnie od odpowiedzialności karnej na wypadek sprzeniewierzenia.

Art. 36. 1. Sprzedaż zajętych przedmiotów w drodze przetargu publicznego następuje najwcześniej w 2 tygodnie po zajęciu, o ile właściciel nie wyrazi zgody na termin wcześniejszy.

2. Sprzedaż następuje z reguły w miejscu, gdzie zdeponowano zajęte przedmioty.

3. O czasie i miejscu sprzedaży należy podać do wiadomości publicznej co najmniej na tydzień przed sprzedażą.

Art. 37. 1. Przetarg publiczny przeprowadza organ egzekucyjny.

2. Właściciel obecny przy sprzedaży ma prawo żądać, aby pewne przedmioty były sprzedane wcześniej niż inne.

Art. 38. Licytant ofiarujący najwyższą cenę, po jej złożeniu na ręce organu egzekucyjnego staje się właścicielem sprzedawanej rzeczy. Osoba uchylająca się od niezwłocznego uiszczenia zaofiarowanej przez się ceny, traci prawo do nabycia sprzedawanej rzeczy i uczestniczenia w dalszym przetargu. Ponadto ulega on ukaraniu w trybie administracyjnym grzywną do 100 złotych.

Art. 39. Przetarg publiczny poczytuje się za niedoszły do skutku, jeżeli w nim nie weźmie udziału co najmniej dwóch licytantów, jak również, jeżeli żaden z uczestniczących nie poda ceny wyższej ponad oszacowanie.

Art. 40. 1. Nowy przetarg publiczny może być wyznaczony po podaniu o tym do publicznej wiadomości co najmniej na 3 dni przed jego terminem.

2. Na drugim przetargu publicznym mienie może być sprzedawane nawet niżej oszacowania.

Art. 41. Zajęte papiery wartościowe na okaziciela, według uznania władzy egzekucyjnej mogą być bądź sprzedane z przetargu publicznego na giełdzie, bądź przejęte po kursie giełdowym z dnia zajęcia, na pokrycie należności egzekwowanej i kosztów egzekucyjnych.

Art. 42. Zajęcie sum pieniężnych lub innego majątku ruchomego zobowiązanego, znajdujących się u osób trzecich (fizycznych lub prawnych), bądź w urzędach i instytucjach państwowych, jako też od tych osób lub instytucyj zobowiązanemu należnych, uskutecznia się przez doręczenie osobie, u której zajmowany majątek się znajduje, względnie od której należy się on zobowiązanemu, wezwania, zobowiązującego tę osobę do wydania całego należnego zobowiązanemu majątku, do wysokości sumy egzekwowanej wraz z kosztami egzekucji na ręce organu egzekucyjnego, a to pod rygorem odpowiedzialności za straty wyniknąć mogące skutkiem niedopełnienia tego obowiązku.

Art. 43. 1. Zajęcie płac lub innych dochodów, przypadających zobowiązanemu, uskutecznia się przez doręczenie osobie względnie urzędowi, zobowiązanym do uiszczenia, wezwania o dokonanie potrąceń w wysokości nie przekraczającej granicy przez prawo ustalonej, aż do całkowitego pokrycia egzekwowanej należności wraz z kosztami egzekucji, oraz o niezwłoczne przekazywanie uzyskanych w ten sposób sum na ręce organu egekucyjnego, a to pod rygorem odpowiedzialności za straty wyniknąć mogące skutkiem niedopełnienia tego obowiązku.

2. W stosunku do uposażenia osób wojskowych, potrącenia uskutecznia się w trybie i na zasadach przewidzianych w ustawie z 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312) względnie w rozporządzeniach na podstawie tej ustawy wydanych.

V. Egzekucja innych świadczeń; wykonanie zastępcze.

Art. 44. 1. Jeżeli zobowiązany do świadczenia robocizny lub do świadczeń w naturze nie wypełnia tego obowiązku albo wcale, albo niezupełnie, albo nie w należytym czasie, władza nakaże wykonanie brakującego świadczenia na jego koszt i niebezpieczeństwo, przy czym może użyć do tego celu sił pociągowych, narzędzi i materiałów, należących do egzekuta. Urosłe z tego powodu wydatki będą ściągnięte od zobowiązanego w trybie przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu dla egzekucji świadczeń pieniężnych.

2. W razie potrzeby władza egzekucyjna może nakazać zobowiązanemu zaliczenie naprzód sumy kostów z zastrzeżeniem późniejszego rozliczenia się. Taki nakaz stanowi tytuł egzekucyjny.

VI. Kara pieniężna celem przymuszenia.

Art. 45. Jeśli chodzi o czynność, która z powodu swoich właściwości nie może być spełniona zastępczo przez osobę trzecią, albo jeśli z góry wiadomo, że zobowiązany nie będzie w stanie pokryć kosztów zastępczego wykonania, albo jeśli chodzi o zmuszenie do spełnienia obowiązku znoszenia czegoś albo zaniechania — stosuje się karę pieniężną celem przymuszenia.

Art. 46. Egzekucja rozpoczyna się zagrożeniem karą pieniężną celem przymuszenia na wypadek oporu lub zwłoki; kara pieniężna celem przymuszenia staje się wykonalną z chwilą, kiedy nastąpiły okoliczności w zagrożeniu przewidziane, tj. skoro zakazany czyn popełniono lub nakazanej czynności w terminie nie wykonano.

Art. 47. 1. Kara pieniężna celem przymuszenia może być wymierzona zarówno osobom fizycznym jak prawnym, a także osobom nieletnim.

2. Odnośnie osób prawnych jako też osób nieletnich, może być zastosowana tylko kara pieniężna; jednakże w stosunku do prawnych zastępców osób prawnych nie będących osobami prawa publicznego, może być stosowany prócz kary pieniężnej także areszt zastępczy (art. 48). Za uiszczenie kary pieniężnej wyznaczonej prawnym zastępcom tych osób prawnych odpowiadają solidarnie te osoby prawne i ich prawni zastępcy.

Art. 48. (Now. 1945). 1. Kara pieniężna celem przymuszenia może być stosowana kilkakrotnie w tym samym lub coraz wyższym wymiarze, nie może jednak każdorazowy wymiar przekraczać sumy 500 zł. względnie 5-ciu dni aresztu na przypadek niemożności zapłacenia kary.

2. O wykonanie kary zastępczego aresztu nałożonej na osobę wojskową, należy zwrócić się do władz wojskowych.

VII. Przymus bezpośredni.

Art. 49. Bezpośredni przymus może być stosowany dla zmuszenia do znoszenia lub zaniechania, albo celem ochrony wykonywanej czynności, lub wykonanego dzieła. Poza tym przymus bezpośredni będzie stosowany tylko wówczas, gdy inne środki egzekucyjne okażą się bezskuteczne, albo gdy zastosowanie niezwłoczne przymusu jest konieczne ze względu na grożącą niepowetowaną szkodę dla interesu publicznego, ze względu na bezpośrednie niebezpieczństwo dla życia i zdrowia ludzi lub dla mienia prywatnego w szerszym rozmiarze, albo gdy ustawa wyraźnie stosowanie tego środka przewiduje.

Art. 50. (Now. 1934). 1. Użycie przymusu bezpośredniego polega na zagrożeniu tym środkiem egzekucyjnym ze strony organu egzekucyjnego, po czym następuje wezwanie organów asystencyjnych.

2. W wypadkach, w których organa względnie władze wymienione w art. 13 są uprawnione osobiście zastosować przymus bezpośredni w braku organów asystecyjnych — działają one według przepisów o asystencji.

3. W wypadkach, których władze administracyjne wykonują orzeczenia wyższych instancyj i same obejmują bezpośrednie wykonanie, są one uprawnione do stosowania przymusu bezpośredniego.

VIII. Przepisy końcowe.

Art. 51. 1. Koszty przymusowego postępowania administracyjnego obciążają zobowiązanego i będą ściągnięte w trybie przewidzianym dla egzekucji świadczeń pieniężnych.

2. W razie nieściągalności koszty postępowania przymusowego ponosi władza, której organa egzekucję przeprowadzały, o ile specjalne przepisy nie stanowią inaczej.

Art. 52. (Now. 1934). Minister Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzeia określi sposób i zasady ustalania wysokości kosztów egzekucyjnych Do czasu wydania tego rozporządzenia wysokość kosztów ustalać będą w każdym poszczególnym przypadku władze egzekucyjne w zależności od wysokości poczynionych wydatków albo przy analogicznym zastosowaniu przepisów art. 54.

Art. 53. (Now. 1934). 1. Od należności pieniężnych, nieuiszczonych z winy płatnika w terminie płatności, pobierane będą na rzecz władz i instytucyj, którym przypadają te należności, — począwszy od 15 dnia po upływie terminu płatności — kary za zwłokę w wysokości 2 proc. miesięcznie od zaległych sum, przy czym miesiąc zaczęty liczy się za cały *).

2. Określona w ust. 1 wysokość kar za zwłokę może być obniżona rozporządzeniem Rady Ministrów.

3. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i interesowanym ministrem może w drodze rozporządzenia obniżać wysokość kar za zwłokę dla poszczególnych rodzajów należności.

4. Od należności, których spłata została odroczona lub rozłożona na raty przez odnośną władzę względnie instytucję lub jej upoważniony do tego organ, pobiera się odsetki za zwłokę tylko wtedy, gdy przy sposobności odroczenia lub rozłożenia na raty zostały oznaczone, i to w takiej wysokości, w jakiej je ustalono.

Art. 54. 1. Gminy przeprowadzające egzekucję należności pieniężnych stosownie do postanowień rozporządzenia niniejszego. pobierają na swoją rzecz odszkodowanie w następującej wysokości:

a) od kwot nie przekraczających 500 zł. — 3% ściągniętych kwot, nie mniej jednak niż 5 zł;
b) od kwot większych niż 500 zł., a nie przekraczających 2000 zł. — 2% ściągniętych kwot, nie mniej jednak niż 15 zł.;
c) od kwot ponad 2000 zł. — 1% ściągniętych kwot, nie mniej niż 40 zł., a nie więcej jednak niż 250 zł.

2. Odszkodowanie. o którym mowa w ustępie pierwszym — obciąża płatnika (zobowiązanego).

Art. 55. Przepis art. 2 rozporządzenia niniejszego odnosi się również do państwowego zarządu kolejowego.

Art. 56. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie dotyczą dziedziny danin publicznych i monopoli.

Art. 57. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych przystosuje zasady niniejszego rozporządzenia do egzekucji w dziedzinie ubezpieczeń społecznych. przez wprowadzenie w nim odpowiednich zmian stosownie do odmiennych potrzeb instytucyj ubezpieczeń społecznych. oraz ustali termin wprowadzenia w życie zmienionego w powyższy sposób rozporządzenia; do powyższego terminu zachowują moc obowiązującą przepisy dotychczasowe, normujące egzekucję w tym zakresie.

Art. 58. Rozporządzenie Ministra Spraw Zagranicznych wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych ustali przepisy o wyłączeniach spod postanowień niniejszego rozporządzenia osób korzystających ze specjalnych przywilejów na podstawie prawa międzynarodowego.

Art. 59. 1. Organa gminne są obowiązane na polecenie władzy sądowej lub prokuratorskiej do egzekwowania na zasadach niniejszego rozporządzenia grzywien, kar pieniężnych, nawiązek, opłat i kosztów, orzeczonych w sądowym postępowaniu karnym.

2. W powyższym zakresie władzom sądowym i prokuratorskim służą w stosunku do organów gminnych prócz praw przewidziaych w ustawach postępowania sądowego, także prawa służące według niniejszego rozporządzenia władzy administracji ogólnej.

3. Do egzekucji pretensyj z mocy orzeczeń wydanych w sądowym postępowaniu cywilnym, organa gminne są obowiązane na zasadach niniejszego artykułu w dotychczasowym zakresie z tym uzupełnieniem, że obowiązek dotyczy zwierzchności gminnych (art. 158 u. p. c. z r. 1864) dotyczy także zarządów miejskich miast i organów wykonawczych *).

4. Przepisy w przedmiocie wynagrodzenia za wykonanie egzekucji na zasadzie niniejszego artykułu na polecenia władz sądowych i prokuratorskich określi rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych **).

Art. 60. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 61. (Now. 1933). Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 30 dni po ogłoszeniu i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej. Równocześnie traci moc obowiązującą art. 112 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) powołany również w art. 113 tego rozporządzenia, jako też wszelkie przepisy sprzeczne z postanowieniami rozporządzenia niniejszego.

---

*) Rozp. Rady Min. z 22. II. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 94) — kary za zwłokę obniżone zostały do 1 proc. miesięcznie. Rozp. to nie dotyczy jednak należności specjalnych, od których kary za zwłokę określają inne rozporządzenia.

*) Zob. art. VII § 2 i art. VIII przep. wprow. pr. o sąd. post. egz.

**) Zob. rozp. Min. Sprawiedliwości z 21. II. 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 121).

USTAWA

z dnia 10 marca 1932 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 32, poz 328)

o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych uzupełniona Dekretem z dnia 26 października 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 283).

Art. 1. (1) Do przymusowego ściągania wszelkiego rodzaju świadczeń pieniężnych, które mogą być ściągane na podstawie obowiązujących przepisów w trybie administracyjnym, właściwe są wyłącznie urzędy skarbowe.

(2) Rada Ministrów władna jest czynić w drodze rozporządzeń wyjątki od zasady, wyrażonej w ustępie 1). Rozporządzenia te określą rodzaje świadczeń pieniężnych, podmioty uprawnione do ich ściągania oraz przepisy, które będą miały zastosowanie do przymusowego ściągania tych świadczeń.

Art. 2. Grzywny, kary pieniężne, nawiązki, opłaty i koszty, orzeczone w sądowym postępowaniu karnym, mogą być ściągane na polecenie władzy sądowej lub prokuratorskiej bądź w myśl przepisów, zawartych w pkt. 1 i 2 art. 1 niniejszej ustawy bądź na zasadzie dotychczasowych przepisów przez sądowe organa egzekucyjne.

Art. 3. (1) Podstawą wdrożenia postępowania przymusowego jest tytuł wykonawczy.

(2) Obowiązujące przepisy określają tytuły wykonawcze oraz regulują warunki wykonalności tytułów wykonawczych, jak również regulują wypadki, w których wniesienie środków prawnych jest dopuszczalne lub nie wstrzymuje wykonania. W razie braku przepisów w tym zakresie, mogą być one wydawane przez Radę Ministrów w drodze rozporządzeń.

Art. 4. (1) Upoważnia się Radę Ministrów do wydania w drodze rozporządzeń przepisów, normujących całokształt postępowania egzekucyjnego władz skarbowych w stosunku do wszelkiego rodzaju należności skarbowych oraz do świadczeń pieniężnych, przewidzianych w niniejszej ustawie. Przepisy te mogą obejmować również sprawy, związane ze sposobem wymierzania i wysokością kosztów egzekucyjnych, oraz normować wypadki przekazywania egzekucji skarbowej do sądowego postępowania egzekucyjnego.

(2) Rozporządzenia te winny natomiast przewidzieć: :

1) że przeprowadzanie licytacji nieruchomości dozwolone jest na całym obszarze Rzeczypospolitej tylko w drodze sądowej w myśl obowiązujących przepisów ustawodawstwa cywilnego;

2) że co do nieruchomości z przeznaczenia będzie obowiązywał art. 28 rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342);

3) że przy przeprowadzaniu licytacji ruchomości będą obowiązywały przepisy art. 39 i 40 powyższego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 4a (dod. z 1945 r.). Rada Ministrów może ustalić szczególny tryb przymusowego ściągania świadczeń pieniężnych (art. 1) od przedsiębiorstw zarobkowych nie utrzymujących stałych zakładów, nie wyłączając sprzedaży ruchomości tych przedsiębiorstw w trybie doraźnym, natychmiast po zajęciu ruchomości i po cenie niższej od rynkowej.

Art. 5. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 6. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów, określonego w art. 4, na całym obszarze Rzeczypospolitej. Upoważnia się Radę Ministrów do ustalania w drodze rozporządzeń, jakie przepisy niniejszej ustawy i w jakich terminach tracą swą moc.

(2) Z chwilą wejścia w życia niniejszej ustawy zawiesza się na czas jej obowiązywania wszelkie przepisy, sprzeczne z niniejszą ustawą.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 czerwca 1932 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 581)

o wyłączeniu niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych z pod egzekucji urzędów skarbowych — z uwzględnieniem zmian wprowadzonych Rozp. Rady Ministrów z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 341).

Na podstawie art. 1 ust. 2) ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) zarządza się co następuje:

§ 1. Określona w art. 1 ust. 1) ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz U. R. P. Nr. 32, poz. 328) właściwość urzędów skarbowych do przymusowego ściągania świadczeń pieniężnych, które mogą być ściągane na podstawie obowiązujących przepisów w trybie administracyjnym, nie obejmuje następujących należności:

a) należności wynikających z zarządzeń administracyjnych władz wojskowych, a potrącanych w trybie ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia i zaopatrzenia emerytalnego osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 58, poz. 439);

b) taks, opłat i kar na rzecz funduszu kuracyjnego, pobieranych na podstawie art. 34 pkt. 2 i art. 35 pkt. 6 ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 254), w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 331);

c) należności, wymienionych w art. 33 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. w przedmiocie utworzenia Państwowego Banku Rolnego (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 117, poz. 966), w brzmieniu zmienionym dekretem prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 września 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 539);

d) należności Banku Gospodarstwa Krajowego zarówno na rzecz funduszów własnych Banku jak i na rzecz funpduszów powierzonych mu do likwidacji lub administracji niezależnie od tego, czy należności te oparte są na tytułach powstałych przed objęciem przez Bank likwidacji lub administracji, czy też na tytułach powstałych po tym terminie".

§ 2. Egzekucję należności przeprowadzają, o ile chodzi o

a) należności, wymienione w § 1 lit. a) — władze wojskowe na podstawie przepisów dotychczasowych;

b) należności, wymienione w § 1 lit. b) — wydziały wykonawcze komisyj uzdrowiskowych na podstawie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342) ze zmianami później wprowadzonymi;

c) należności, wymienione w § 1 lit. c) i d) — według wyboru Państwowego Banku Rolnego względnie Banku Gospodarstwa Krajowego albo urzędy skarbowe albo władze sądowe.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom Skarbu, Sprawiedliwości, Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych oraz Reform Rolnych — każdemu we właściwym zakresie działania.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1932 r.

DEKRET

z dnia 25 września 1945 r.

Przepisy wprowadzające prawo małżeńskie.

(Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 271).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. I. § 1. Z dniem wejścia w życie prawa małżeńskiego tracą moc dotychczasowe przepisy w przedmiotach, prawem tym objętych.

§ 2. W szczególności tracą moc przepisy, wymienione w artykułach następnych, wraz ze wszystkimi późniejszymi zmianami i uzupełnieniami.

Art. II. Uchyla się:

1) art. 46 ust. 1 zdanie ostatnie i art. 47 zdanie trzecie przepisów o organizacji gmin wyznaniowych żydowskich na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem województwa śląskiego (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 52, poz. 500);

2) art. 16 ustawy z dnia 21 kwietnia 1936 r. o stosunku Państwa do Muzułmańskiego Związku Religijnego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 240);

3) art. 10 ustawy z dnia 21 kwietnia 1936 r. o stosunku Państwa do Karaimskiego Związku Religijnego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 241);

4) art. 34, 35 i 38 ust. 1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 listopada 1936 r. o stosunku Państwa do Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 613);

5) art. 74 i 79 ust. (2) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 listopada 1938 r. o stosunku Państwa do Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 597).

Art. III. § 1. Uchyla się:

1) art. 260—270, 292, 295 i 354—356 kodeksu cywilnego Królestwa Polskiego,

2) prawo o małżeństwie z dnia 24 czerwca 1836 r. (Dz. pr. t. XVIII, str. 57—297),

3) art. 133 pkt. 29 i art. 144 ustawy z dnia 8/20 lutego 1849 r. dla kościoła ewangelicko-augsburskiego (Dz. pr. t. XLII, str. 11),

4) art. 7 przepisów o zarządzie kościoła ewangelicko-reformowanego z dnia 8/20 lutego 1849 r. (Dz. pr. t. XLII, str. 239),

5) postanowienie Rady Administracyjnej z dnia 17/29 stycznia 1861 r. o organizacji sądu konsystorskiego ewangelicko-augsburskiego (Dz. pr. t. LIX, str. 163),

6) art. 1337, 1338, 1340, 1343—1345[1], 1345[4], 1345[5], 1345[8], 1355[1], 1356[2], 1356[4], 1356[7], 1356[8], 1619 i 1620 ustawy postępowania cywilnego z 1864 r., utrzymane w mocy art. XVII § 1 pkt. 8 przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego,

7) art. II pkt. 3 uchwały Komitetu do spraw Królestwa Polskiego z dnia 22 czerwca 1870 r. o urządzeniu zarządu gospodarczego m. Warszawy (Dz. pr. t. LXX, str. 262),

8) zdanie Rady Państwa z dnia 14 marca 1905 r. o zastąpieniu zapowiedzi świadectwem policji przy zawieraniu małżeństw rzymskich katolików z ewangelikami (Zb. pr. i rozp. Nr. 86, poz. 704).

§ 2. Uchyla się pkt. 1 ustawy z dnia 13/26 maja 1913 r. o polepszeniu losu dzieci nieślubnych (Zb. pr. i rozp. Nr. 114, poz. 998), a w pkt. 2 tej ustawy skreśla się wyrazy: „z mocy odpowiednich przepisów kanonicznych".

Art. IV. § 1. Uchyla się:

1) dekret nadworny z dnia 28 czerwca 1806 r. o małżeństwach izraelitów, którzy zmienili wyznanie (Zb. u. s. Nr. 771).

2) dekret kancelarii nadwornej z dnia 19 maja 1808 r. o jurysdykcji duchownych władz cywilnych i wojskowych (Zb. p. p. XXX str. 213),

3) §§ 44—136, 142, 153, 160 i 245 oraz utrzymane w mocy art. XXII § 2 przepisów wprowadzających kodeks zobowiązań §§ 1263—1266 i 1382 kodeksu cywilnego austriackiego,

4) dekret nadworny z dnia 11 czerwca 1813 r. o rozwodach i małżeństwach żydowskich przez pełnomocnika (Zb. u. s. Nr. 1053),

5) dekret kancelarii nadwornej z dnia 17 lipca 1813 r. o oświadczeniu zezwolenia na małżeństwa małoletnich lub niezdolnych (Zb. u. s. Nr. 1065),

6) dekret nadworny z dnia 26 sierpnia 1814 r. o zawieraniu małżeństw przez rozwiedzionych niekatolików (Zb. u. s. Nr. 1099),

7) dekret kancelarii nadwornej z dnia 21 października 1814 r. o zezwoleniu ojca wyznania mojżeszowego dla syna katolika (Zb. u. s. Nr. 1105),

8) dekret kancelarii nadwornej z dnia 23 września 1817 r. o żądaniu przysięgi co do braku przeszkód (Zb. u. s. Nr. 1372),

9) dekret nadworny z dnia 28 sierpnia 1819 r. o postępowaniu w spornych sprawach małżeńskich (Zb. u. s. Nr. 1595),

10) dekret kancelarii nadwornej z dnia 20 listopada 1820 r. o zastosowaniu § 115 k. c. do wyznania grecko-nieunickiego (Zb. u. prow. dla Galicji Nr. 156),

11) dekret nadworny z dnia 10 sierpnia 1821 r. o rozwodzie i separacji małżonków żydowskich w razie przejścia na religię chrześcijańską (Zb. u. s. Nr. 1789),

12) dekret nadworny z dnia 22 września 1821 r. o późniejszym zezwoleniu na małżeństwo pupila (Zb. u. s. Nr. 1802),

13) dekret kancelarii nadwornej z dnia 17 czerwca 1825 r. o zaskarżaniu małżeństw osób małoletnich (Zb. u. s. Nr. 2112),

14) dekret nadworny z dnia 19 maja 1827 r. o rozwodach przez pełnomocników (Zb. u. s. Nr. 2277),

15) dekret nadworny z dnia 17 lipca 1835 r. o małżeństwie katolików z rozwiedzionymi akatolikami (Zb. u. s. Nr. 61),

16) dekret kancelarii nadwornej z dnia 4 lutego 1837 r. o przepisach właściwych przy rozwodach izraelitów, którzy przeszli na wyznanie chrześcijańskie (Zb. u. s. Nr. 168),

17) dekret kancelarii nadwornej z dnia 27 czerwca 1837 r. o dopuszczalności dochodzenia nieważności małżeństwa po śmierci jednego lub obu małżonków (Zb. u. s. Nr. 208),

18) dekret nadworny z dnia 4 maja 1841 r. o obowiązku utrzymywania w razie rozdziału od stołu i łoża przy obopólnej winie małżonków (Zb. u. s. Nr. 531),

19) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 października 1851 r. o ustanowieniu obrońcy węzła małżeńskiego (Dz. u. p. austr. Nr. 251),

20) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 sierpnia 1853 r. o przepisach właściwych przy rozwodzie i separacji małżonków wyznania izraelickiego, którzy przeszli na wyznanie chrześcijańskie (Dz. u. p. austr. Nr. 160),

21) §§ 190 i 191 patentu cesarskiego z dnia 9 sierpnia 1854 r. o postępowaniu w sprawach niespornych (Dz. u. p. austr. Nr. 208),

22) ustawę z dnia 25 maja 1868 r. o warunkowej dopuszczalności zawierania małżeństwa przed władzą cywilną (Dz. u. p. austr. Nr. 47).

23) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości, Wyznań i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 lipca 1868 r., zawierające przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 25 maja 1868 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 80),

24) ustawę z dnia 31 grudnia 1868 r. o małżeństwie osób różnych wyznań (Dz. u. p. austr. z 1869 r. Nr. 4),

25) ustawę z dnia 9 kwietnia 1870 r. o małżeństwach osób, nienależących do żadnego ustawą uznanego kościoła lub stowarzyszenia religijnego i o prowadzeniu rejestrów urodzenia, małżeństw i śmierci (Dz. u. p. austr. Nr. 51),

26) ustawę z dnia 4 lipca 1872 r. o przydzieleniu pewnych czynności urzędowych w sprawach małżeńskich politycznym władzom powiatowym (Dz. u. p. austr. Nr. 111),

27) rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych, Wyznań i Oświaty oraz Sprawiedliwości z dnia 29 maja 1876 r. o małżeństwach izraelitów, żyjących poza obrębem związku gminy wyznaniowej (Dz. u. p. austr. Nr. 76),

28) rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 października 1879 r. Nr. 9482 o udziale duszpasterzy ewangelickich przy ślubach katolików nierozwiedzionych,

29) § 114 normy jurysdykcyjnej z dnia 1 sierpnia 1895 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 111), utrzymany w mocy art. XXV pkt. 2 przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego,

30) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 grudnia 1897 r. o postępowaniu w spornych sprawach małżeńskich (Dz. u. p. austr. Nr. 283),

31) ustawę z dnia 2 lutego 1909 r. w sprawie zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy węzła małżeńskiego i odpowiedzialności zastępców stron za należytości (Dz. u. p. austr. Nr. 24),

32) rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1911 r. o postępowaniu przygotowawczym w sprawach małżeńskich (Dz. u. p. austr. Nr. 91),

§ 2. § 759 kodeksu cywilnego austriackiego otrzymuje brzmienie:

„Pozostały przy życiu małżonek nie ma praw, przewidzianych w §§ 757 i 758, jeżeli spadkodawca za życia wytoczył powództwo o rozwód, a powództwo należałoby uwzględnić".

Art. V. Uchyla się §§ 1297—1361, 1478, 1564—1588, 1635—1637, 1661 i 1699—1704 kodeksu cywilnego niemieckiego.

Art. VI. Uchyla się:

1) w tomie X cz. 1 Zwodu Praw: art. 1—108, 131^1—131^6 i 133,

2) w tomie XI cz. 1 Zwodu Praw:

a) z księgi pierwszej: art. 64 ust. II, uwaga 1, 2, 3, art. 250 ust. II, pkt. 1, 2;

b) z księgi drugiej: art. 300—305, 317—386, 553 pkt. 9, 636—690, 836, 845—854, 946 pkt. 5, 949 i 1033;

c) z księgi czwartej: art. 1289 wraz z uwagą 2 i 1290;

d) z księgi piątej: art. 1325 pkt. 3 oraz zdanie ostatnie uwagi 1, 1327 i 1328;

e) z księgi szóstej: art. 1347, 1399 ust. 1 oraz pkt. 1 i 1401.

Art. VII. Uchyla się:

1) węgierską ustawę o małżeństwie (art. XXXIII z 1894 r.),

2) § 4 i § 5 pkt. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 września 1922 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej niektórych ustaw na Spisz i Orawę (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 833).

Art. VIII.

W kodeksie postępowania cywilnego wprowadza się zmiany następujące:

1) dotychczasowa treść art. 43 staje się § 1, a jako § 2 umieszcza się przepis w brzmieniu:

„§ 2. Sądem właściwym do wytoczenia przez prokuratora powództwa o unieważnienie małżeństwa jest, w razie jeżeli małżonkowie nie mają w Polsce ostatniego wspólnego zamieszkania, będącego miejscem stałego pobytu choć jednego z nich, sąd, w którego okręgu pozwany ma zamieszkanie lub pobyt, w braku tej podstawy do zapozwania — sąd, w którego okręgu ma siedzibę Sąd Najwyższy";

2) w tytule V księgi drugiej części pierwszej rozdział I staje się rozdziałem II, a rozdział II — rozdziałem III, natomiast jako rozdział I umieszcza się przepisy w brzmieniu:

„Rozdział I.

Postępowanie w sprawach małżeńskich.

Art. 457^1. W sprawach małżeńskich, wynikających ze stosunków, objętych prawem małżeńskim, stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego ze zmianami, przewidzianymi w niniejszym rozdziale.

Art. 457^2. Małżonek ograniczony w zdolności do działań prawnych ma zdolność procesową w sprawach, wytoczonych na podstawie przepisów prawa małżeńskiego.

Art. 457^3. Pełnomocnictwo ogólne nie wystarcza do występowania w sprawie. Zastępstwo strony przez adwokata nie jest obowiązkowe w postępowaniu przed sądem okręgowym.

Art. 457^4. Strony nie mogą żądać zwrotu kosztów procesowych, spowodowanych wystąpieniem prokuratora.

Art. 457^5. Posiedzenia sądu odbywają się przy drzwiach zamkniętych, chyba że obie strony żądają jawności, a sąd uzna, że jawność nie zagraża dobrym obyczajom.

Art. 457^6. Protokół posiedzenia sądowego powinien zawierać oświadczenie małżonków co do liości, wieku i płci dzieci żyjących, stosunków majątkowych i zarobkowych obu małżonków, szczególnych obowiązków utrzymania osób, niebędących ich wspólnymi dziećmi, tudzież czy i jaką umowę małżeńską między sobą zawarli.

Art. 457^7. Rozprawa odbywa się bez względu na niestawiennictwo jednej ze stron, jednak w razie niestawienia się powoda na pierwsze posiedzenie sądowe postępowanie ulega umorzeniu, chyba że prokurator popiera żądanie unieważnienia.

Art. 457^8. § 1. Jeżeli w toku postępowania sąd nabierze przekonania, że istnieją widoki na utrzymanie wspólnoty małżeńskiej, wówczas zawiesza postępowanie. Zawieszenie to może nastąpić tylko raz jeden z toku postępowania.

§ 2. Podjęcie postępowania może nastąpić na wniosek jednej ze stron, nie wcześniej jednak jak po upływie trzech miesięcy od dnia zawieszenia.

§ 3. Przepis art. 204 stosuje się tu odpowiednio

Art. 457^{9}. W sprawach o unieważnienie małżeństwa, popieranych przez prokuratora, nie mają zastosowania przepisy o zawieszeniu postępowania na zgodny wniosek lub z powodu niestawienia się obu stron, ani przepisy artykułu poprzedzającego.

Art. 457^{10}. § 1. W sprawie o rozwód przewodniczący przed wyznaczeniem terminu pierwszej rozprawy wzywa strony do osobistego stawienia się do sądu na posiedzenie pojednawcze, którego przeprowadzenie porucza równocześnie wyznaczonemu przez siebie sędzienia, mając w szczególności na uwadze dobro dzieci nia, mając w sczególności na uwadze dobro dzieci i społeczne znaczenie trwałości małżeństwa.

§ 2. Jeżeli pojednanie nie nastąpi, a odroczenie posiedzenia pojednawczego byłoby niecelowe, sędzia wyznaczony stwierdza, że próby pojednania nie dały wyniku.

§ 3. Sędzia wyznaczony ma w zakresie postępowania pojednawczego prawa przewodniczącego i prawa sądu orzekającego.

Art. 457^{11}. W sprawie o rozwód z powodu opuszczenia przez małżonka wspólnego zamieszkania przewodniczący, wzywając strony na posiedzenie pojednawcze, wezwie nadto odrębnym pismem tego małżonka do powrotu.

Art. 457^{12}. § 1. Pozew małżonka o unieważnie małżeństwa doręcza się w odpisie prokuratorowi.

§ 2. Prokuratora wzywa się na posiedzenie sądowe; może on na równi ze stronami przytaczać fakty i środki dowodowe oraz stawiać wnioski. Sąd wydaje wyrok po wysłuchaniu wniosków prokuratora; wypis wyroku należy mu doręczyć.

§ 3. Prokuratorowi służą środki odwoławcze od orzeczeń zapadłych w sprawie.

Art. 457^{13}. Jeżeli małżonek osobiście wezwany nie stawi się bez usprawiedliwionych powodów na posiedzenie pojednawcze lub na rozprawę, sąd może go skazać na grzywnę według przepisów o karach za pogwałcenie obowiązków świadka, jednak nie może nakazać sprowadzenia go przymusowo do sądu.

Art. 457^{14}. § 1. Gdy chodzi o stwierdzenie przyczyny nieważności lub rozwodu, sąd nie jest związany uznaniem żądania powództwa ani przyznaniem faktów; może też dopuścić dowód, którego strony się zrzekły lub któremu się sprzeciwiły, oraz żądać złożenia przysięgi przez świadka lub biegłego, chociażby strony zwolniły go od niej.

§ 2. Przepis art. 359 § 2 nie ma zastosowania.

Art. 457^{15}. § 1. Postępowanie w sprawie o unieważnienie małżeństwa, wytoczonej przez prokuratora umarza się w razie śmierci jednego z małżonków; w sprawie, wytoczonej przez małżonka, postępowanie umarza się tylko w razie śmierci pozwanego; postępowanie zawiesza się w razie śmierci małżonka, który wytoczył powództwo.

§ 2. Postępowanie umarza się, jeżeli zstępni powoda w ciągu sześciu miesięcy od dnia jego śmierci nie zgłaszają wniosku o podjęcie postępowania.

Art. 457^{16}. W razie śmierci jednego z małżonków umarza się postępowanie w sprawie o rozwód.

Art. 457^{17}. Wyrok prawomocny w sprawie o unieważnienie małżeństwa lub rozwód ma skutek także w stosunku do osób trzecich.

Art. 457^{18}. Nie ma skargi o wznowienie postępowania, jeżeli jedna ze stron wstąpiła w nowy związek małżeński po uprawomocnieniu się wyroku, orzekającego unieważnienie małżeństwa lub rozwód".

Art. IX. W przepisach wprowadzających kodeks postępowania cywilnego wprowadza się zmiany następujące:

1) uchyla się art. X, XXIII, XXVII pkt. 6 i XXXI § 2 pkt. 2;

2) w art. XXXI § 1 otrzymuje brzmienie:

„Z ustawy o ustroju sądownictwa pozostaje w mocy przepis § 23 o właściwości sądów grodzkich w sprawach postępowania wywoławczego".

Art. X. § 1. Właściwy sąd grodzki rozpoznaje w postępowaniu niespornym sprawy, wymienione w art. 10 § 2, 13 § 1 i 16 §§ 2 i 3 prawa małżeńskiego.

§ 2. Do czasu jednolitego unormowania ustroju władz opiekuńczych władzą opiekuńczą w rozumieniu prawa małżeńskiego jest na obszarze mocy obowiązującej kodeksu cywilnego Królestwa Polskiego sąd, powołany do zwołania rady familijnej lub opiekuńczej, na pozostałych obszarach Państwa — sąd opiekuńczy. Sprawy, wymienione w art. 6 § 2 i art. 32 prawa małżeńskiego, władza opiekuńcza rozpoznaje w trybie postępowania niespornego.

Art. XI. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości, wydane w porozumieniu z Ministrem Zdrowia, ustali terminy, w jakich na poszczególnych obszarach Państwa wprowadzony zostanie obowiązek składania urzędnikowi stanu cywilnego świadectw lekarskich.

Art. XII. Na żądanie jednego z małżonków sąd orzeka rozwód, jeżeli drugi małżonek w czasie okupacji niemieckiej w toku wojny, rozpoczętej w dniu 1 września 1939 r., zadeklarował na obszarze tzw. Generalnej Guberni lub województwa białostockiego swoją przynależność do narodu niemieckiego lub swoje pochodzenie niemieckie albo podlega wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 96).

Art. XIII. W ciągu trzech lat od dnia wejścia w życie prawa małżeńskiego sąd orzeka rozwód, jeżeli małżonkowie po trzyletnim trwaniu małżeństwa zgodnie o to wnoszą.

Art. XIV. § 1. Zawarcie, unieważnienie, rozłączenie lub rozwiązanie małżeństwa, dokonane przed dniem wejścia w życie prawa małżeńskiego, ocenia się według dawnego prawa.

§ 2. Przepis powyższy nie uchybia przepisom dekretu z dnia 6 czerwca 1945 r. o mocy obowiązującej orzeczeń sądowych, wydanych w okresie okupacji niemieckiej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 151).

Art. XV. Prawo małżeńskie stosuje się również do małżeństw zawartych, unieważnionych lub rozwiedzionych przed wejściem w życie tego prawa w zakresie obowiązków, wynikających z małżeństwa oraz innych skutków cywilnych, przewidzianych w prawie małżeńskim.

Art. XVI. § 1. Małżeństwa, zawarte przed dniem wejścia w życie prawa małżeńskiego, mogą być od tej daty unieważnione lub rozwiedzione tylko według przepisów tego prawa.

§ 2. Jeżeli w chwili wejścia w życie prawa małżeńskiego upłynęły już terminy do wytoczenia powództwa o rozwód, przewidziane w art. 24 pkt. 1) i 2) tego prawa, powództwo może być wytoczone w ciągu roku od dnia wejścia w życie prawa małżeńskiego, niezależnie od chwili, w której powód dowiedział się o przyczynie, uzasadniającej powództwo.

§ 3. W stosunku do osób, które w związku z wojną, rozpoczętą w dniu 1 września 1939 r., znajdują się w dniu wejścia w życie prawa małżeńskiego poza granicami Państwa, bieg terminu rocznego, przewidzianego w § 2, rozpoczyna się w dniu powrotu tych osób na obszar Państwa. Po upływie jednak trzech lat od dnia wejścia w życie prawa małżeńskiego powództwo nie może już być wytoczone.

Art. XVII. Sprawy o unieważnienie, rozwód lub rozłączenie, będące w toku w chwili wejścia w życie prawa małżeńskiego, ulegają umorzeniu z mocy samego prawa.

Art. XVIII. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. XIX. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1946 r.

Adres Redakcji i Administracji: „Krakowski Dziennik Wojewódzki", Kraków, ul. Basztowa 22.

Cena niniejszego egzemplarza **35 zł.** — **Przed**płata na rok 1945 wynosi kwartalnie **45 zł.**

Cena ogłoszeń: Wiersz dwułamowy lub jego miejsce 10 zł. — Drobne ogłoszenia do 10 wierszy wraz z egzemplarzem dowodowym 100 zł.

Należność za prenumeratę, ogłoszenia oraz za poszczególne egzemplarze, należy wpłacać na rachunek żyrowy: „Administracji Krakowskiego Dziennika Wojewódzkiego" w Banku Narodowym w Krakowie, ulica Basztowa 21, **zaznaczając wyraźnie tytuł wpłaty.**

Drukarnia Związkowa w Krakowie, ul. Mikołajska 13 — Telefon 580-40 — **M 07304**